

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ. Το κανόνι τ'παπά.

Τρία ήταν τα αμπέλια που είχαμε εκείνα τα χρόνια στο χωριό, στον Αποστολιά. Το ένα στη Λουζα, κοντά στο πηγάδι κάτω από την εκκλησία των Αγίων Αποστόλων, το άλλο στη Δημοσιά δίπλα σε ένα ξερό χαντάκι σκεπασμένο με βάτα, και το καλό, το μεγάλο το αρχοντικό αμπέλι, στο χωράφι στα Πουρναρέικα. Ήταν πράγματι αρχοντικό εκείνο το αμπέλι. Πάνω από μισό στρέμμα, φραγμένο γύρω-γύρω με κεδρινούς πασσαλούς, πελεκημένους έναν έναν από τον πατέρα μου, ο οποίος εκτός από καλός Ιερέας ήταν και καλός γεωργός και αμπελουργός. Φροντισμένο και περιποιημένο, σκαλισμένο, βοτανισμένο και βλαστολογημένο "σε έπαιρνε η χαρά" όπως έλεγε η μάνα μου η Βασιλική, η παπαδιά. Κάθε εποχή ήθελε τη δική της δουλειά, ολο το χρόνο το αμπέλι σε ήθελε μέσα. Με μια ανάσα, η μάνα μου πεταγοταν από το παλιό μονοπάτι κάτω από το σχολείο, εφτιαχνε το αμπέλι και επέστρεφε στο χωριό. Αυτό συνεχιζόταν για χρόνια, μια ζωή ολόκληρη. Μεγάλος πια με έμαθε να βλαστολογώ. -Μπράβο παιδάκι μ', με ενίσχυε με περίσσεια συγκαταβαση, επιείκεια και καλοσύνη αν και γνώριζε πως δεν τα πολυκαταφερνα. Την άλλη μέρα που ήρθε και ο πατέρας μου και αντίκρυσε τα κληματα τράβαγε τα γένια του. -Το στράβωσες Αντώνη το καημένο το αμπέλι!! Ήταν αυστηρός ο πατέρας μου στις κρίσεις του. Αργός, σχολαστικός, ήρεμος, μεθοδικός και τελειομανής. Εγώ ήμουν σε αυτά, σαν τη μάνα μου, γρήγορος και ανυπόμονος. Στην εποχή του τρυγου σωστός πόλεμος στο χωριό. Τα πρώτα χρόνια τα σταφύλια μεταφέρονταν με μεγάλα κοφινια πάνω στα ζώα και αργότερα που ανοίχτηκαν κάποιοι δασικοί δρόμοι σε τσουβάλια και πλαστικούς σάκους. Στο πίσω μέρος του σπιτιού υπήρχε η μεγάλη τσιμεντένια τραπεζονια, στερεώναμε πάνω το αυτοσχέδιο ξύλινο πατητήρι και με πλυμένες γαλότσες πατάγαμε τα σταφύλια που ρίχναμε μέσα. Μετά απο καμιά βδομάδα δανειζομασταν και το στυφτη από κάποιο χωριανο και στηβαμε τα πατημένα σταφύλια που παρέμειναν στην τραπεζονια. Το αποτέλεσμα τέλειο, άλλωστε ήταν γνωστό το κρασί που έβγαζε ο παπάς. Όμως πριν φθάσουμε στον τρυγο υπήρχε κάποιο βασικό πρόβλημα. Όταν ροδίζαν οι ρογες και λίγο νωρίτερα αρχές Αυγούστου και μετά, τα άγρια ζώα σκάβοντας, παραβίαζαν τους φράχτες και ιδίως τα πουλιά ρημαζαν τα σταφύλια. Εφτιαχνε ξύλινα ομοιώματα με πανιά η μάνα μου σαν τον καιομενο Ιούδα, έβαζε ταινίες που κροταλλίζαν με τον αέρα, σύρματα στο φράχτη αλλά σιγά σιγά τα ζώα και τα πουλιά προσαρμοζονταν και συνέχιζαν το έργο τους. Αρχές της δεκαετίας του 80', όταν έγινε το καφενείο στο χωριό, κάποιος είπε στον πατέρα μου ότι στην Ανθηλη Φθιώτιδας, κάποιος κύριος Ανδρέας έχει κατασκευάσει ένα αυτοσχέδιο μηχανισμό που εκπυρσοκροτει προγραμματισμένα ανα διαστήματα και διώχνει τους απροσμενους επισκέπτες. Πράγματι πήγαμε στην Ανθηλη, βρήκαμε τον κύριο Ανδρέα, έναν μεσήλικα διανοούμενο, χαμηλού αναστηματος με μούσι και άσπρα στρογγυλά γυαλιά, ίδιος ο Ελευθέριος Βενιζέλος και πρόθυμα μας έδειξε τον μηχανισμό που είχε επινοήσει και κατασκευάσει. Επρόκειτο για μια μεταλλική σωλήνα ενός μέτρου περίπου με 10 εκατοστά πλάτος, πάνω σε μια μηχανική συσκευή με ρολόι για να ρυθμίζει τα χρονικά διαστήματα που θα εκπυρσοκροτει, συνδεδεμένη με μια φιάλη προπανιου για τη λειτουργία της. Ακριβή η αγορά πλην όμως χρήσιμη και αναγκαία. Τον πρώτο καιρό οι χωριανοί εξεπλάγησαν, δικαίως ενοχληθηκαν γιατί κάθε τόσο ο θορυβος ηταν ισχυρός, ιδιαίτερα τη νύχτα, αλλά στη συνέχεια έδειξαν κατανόηση και καρτερια για κάνα δυο μήνες μέχρι τον τρυγο. Τα ζώα και τα πουλιά ετραπησαν εις φυγήν, το κανονι λειτούργησε άψογα αποτελεσματικά. Ένα βράδυ, με διαχειριστή του καφενείου τον

Αγγελάκη Ματζινο από τα Καστέλλια, μια παρέα εξ Αθηνών σρογγυλοκαθησε στα τραπέζια και άρχισε τις παραγγελίες με γέλια, αστεία και χαρές. Ξαφνικά εκπυρσοκροτησε η συσκευή, ταραχτηκαν οι άνθρωποι και παρά λίγο να το βάλουν στα πόδια. Έτρεξε κοντα τους ο Αγγελάκης, τους καθησυχασε, τους εξήγησε και τους ειπε με τον χαρακτηριστικό, βροντωδη τόνο της φωνής του, ο,τι είναι το κανονι τ'παπα!!!! Παραξενευτηκαν οι άνθρωποι, αμαθοι από τέτοια, ιδίως όταν άκουσαν ότι ιδιοκτήτης είναι ο παπάς του χωριού. Αυτά, μέχρι που οι γονείς μου έφθασαν σε μεγάλη σε προχωρημένη ηλικία. Μετά το κανονι σίγησε, έμεινε μόνο του παρατημένο, ξεχασμένο και άχρηστο, όπως ξεχασμένο και εγκαταλαλειμμενο έμεινε και το αρχοντικό αμπέλι στα Πουρναρεια όταν σταμάτησε να ανεβοκατεβαινει το μονοπάτι η μάνα μου η Βασιλική. Τις προάλλες κάποιο άλλο κανόνι από τα Καστελλιωτικα αμπέλια τάραξε τη σιγαλια της νύχτας. Ο Κώστας ο Μπιλαλης θυμήθηκε το παλιό κανόνι του πατέρα μου και με παρακάλεσε να γράψω δύο λόγια για το κανόνι του παππουλη, το γνήσιο, το αυθεντικό. Σεβομενος την επιθυμία του, κάθισα κατω, γυρίζοντας πίσω στο χρόνο, έφερα στο νου μου αναμνήσεις παλλές, ανεπαναληπτες στιγμές με τους γονείς μου, το αμπελι, τον τρυγο, την ιστορία με το κανόνι, την αγορά, την εγκατάσταση, τη λειτουργία του και ασφαλώς το αστείο περιστατικό με τους ξένους και τον Αγγελακη, να τους καθησυχάζει και να τους λέει να μην ανησυχούν, πως ειναι το κανόνι τ'παπά, του Παπα-Θανάση του πατέρα μου!!!!

Αντώνιος Αθ. Κόντος. 27/08/2025.